

החכמה ונראים השרפים חוץ להיכל, **אֶת־כַּפֵּיֶיךָ אֵינֹן שָׂרָפִים נְחָשִׁים**
 נכנעים ונכפים מפניהם כל אותם שרפים נחשים שמצד הסט"א, **וְנִפְקָן מִהָהוּא**
נְחָשׁ דִּגְרִים מוֹתָא לְכָל עַלְמָא שהם אותם חיצונים שיצאו מהנחש ההוא

שגרם מיתה לכל העולם, וכיון שהם נכנעים ונכפים אינם יכולים להזיקו [100].

הנשמה שיכלה ללמוד ולהדבק בחכמת הקבלה ונתרשלה נדחית לחוץ
 ומתביישת ונשרפת כפי העונש המגיע לה

הַאִי הַיּוֹתָא קְדִישָׁא קַיִמָּא זאת החיה הקדושה המלאך יופיא"ל עומדת
 בהיכל השני **כִּד נִשְׁמַתָּא סְלָקָא וּמְטָאת לְגַבִּיהּ** וכאשר
 הנשמה עולה ומגיעה אצלו, **כְּדִין שָׁאֵל לָהּ בְּרֹא דַחְכְּמָתָא**
דְּמֵאֲרִיהּ אז הוא שואל אותה בסודות החכמה של הבורא יתברך מה שלמד והשיג

בזה העולם, **וּכְפּוּם הָהִיא חֲכְמָתָא דְרַדִּיף אֲבַתְרָהּ וְאֲדַבֵּק**
 (ס"א בָּהּ) וכפי אותה החכמה שרדף אחריה בחשקים וכיסופים והתייגע והצטער עליה
 להשיגה ונדבק בה, **הֵכִי יַהֲבִי לִיהּ אֲנִיָּהּ** כך הוא נותן לו שכרו. **וְאִי**
יְכִיל לְאֲדַבְּקָא וְלֹא אֲדַבֵּק, ואם אותו אדם יכל להתדבק בחכמת הקבלה
 ונתרשל ולא נדבק בה **דְּחִי לִיהּ לְבַר, וְלֹא עֵיילָהּ** דוחה אותה המלאך
 יופיא"ל לחוץ ואינה נכנסת בהיכל זה [100], **וְקַיִמָּא תַּחֲוֹת הָהוּא הַיְכָלָא**

אור הרשב"י

שבכל העולם והיא תבלין כנגד היציה"ר
 והחיצונים ויש בה כח עליון להשיב נפש.
 [100] והן עתה בדורנו דור עקבתא דמשיחא

[100] והכל נעשה מכה שר התורה שכולל את
 כל השרפים שבהיכל זה כי התורה היא תיקון
 ורפואה למיתה והיא כוללת כל הטובות

הלימוד היומי

בְּכִסְיָנוּ ועומדת הנשמה בצער גדול ובבושה תחת אותו ההיכל, **וְכֵן נְטִילֵי**

אור הרשב"י

היילפרין בעל הגוב"י על העץ חיים בהסכמתו לפי איפה שלימה וז"ל: לא כאותם הפוטרים עצמם מלימוד הקבלה מפני שלא מלאו וכו', אשאלה מהם למה לא יזכרו מענתם זו בשעה שפונים לדבר דברים במלים אשר גוררים אחריהם לישנא בישא ולשה"ר שמחויב לפרוש מהם גם מי שמילא כריסו בש"ס ופוסקים, אין זה כי אם שמוזיחים את החכמה עצמה, שעל זה אמר אחד מן הגדולים מי שמבטל בגלוי את הנסתר, חזקה שמבטל בסתר את הנגלה, לכן אחים יקרים חזקו ואימצו הדבקו בקישורא דמלכא עילאה, התאחדו לעילא ולתתא בלימוד הקבלה וכו', עכ"ל ודפח"ת. ובהקדמה לספר צבי לצדיק (פי"י) על הזהר למהרצ"ה מזידיטשוב) הביא שם בהערה (עמ' מב) וז"ל: וסופר שפעם שאל רבינו לאחד מתלמידיו החשובים מדוע לא לומד בכתבי האריז"ל, וענהו בשברון לב רבי מה אעשה כי ללימוד הקדוש הזה צריכים קדושה יתירה וטהר גברא, ואני אין בי זאת, ואיך אוכל לגשת לקדש קדשים ללמוד, ויאמר לו רבינו אם אינך עוד קדוש וטהור, צא ולמד לימוד הקדוש הזה והדבק ברוחניותה ופנימיותה, ובכזה רא"ה וקדש, ואז תתקדש ותתטהר, כי אי אפשר בדור הזה להשיג דבר מה בלעדה עכ"ל. וראה מ"ש בקונטרס פתיחה ללימוד הקבלה בצורך לימוד הזהר שיעורים כסדרם לכולי עלמא, מקטנם ועד גדולם, כדי להקל

אשר תקפו בו הצרות הרוחניות והנשמיות ונתמעטו הלבבות, ובכל אופן זכינו שנתפשטה ביותר חכמת הקבלה, ורבים עוסקים בה בקדושה ובטהרה, ומקשטין השכינה, ליחד הדודים, ולאחד הנפרדים, ומעוררין האהבה עד שתחפץ לזרו הגאולה במהרה בימינו אמן, ודא עקא שעדיין יש תלמידי חכמים הפוטרים עצמם מלימוד בחכמה זו, ואומרים לא קשאי, ואיני כדאי, ואיני ראוי לעסוק בסודות התורה, ומחזקים דבריהם ממה שכתב המהרח"ו ז"ל בהקדמתו התנאים דסור מרע ועשה טוב, ומי אשר יעיד על עצמו שהגיע לדרגה זו לקיים כל דבריו כנזכר בכתובים, ואמנם כבר השיב להם הר"י שמואלי בקונטרס הקדמת מהרח"ו שהוציא וכתב וז"ל "ולבל יחשבו הנמנעים מלימוד זה שיש בידם תשובה וסיבה להמנעם גם אליבא דרבינו מהרח"ו ז"ל שכתב בהקדמת סור מרע, ולכן אינם לומדים, בודאי אין תשובתם תשובה, שכן אם זה בעניני ה"סור מרע" שכתב שם הרב ז"ל, עליהם התביעה להזהר ולנקות עצמם מכל דבר רע ולהיות ראויים ללימוד חכמה זו, ואם בעניני ה"עשה טוב" שכתב הרב ז"ל נמי עליהם להשתדל, ואם יש דברים שאינם יכולים לעשות או להתמיד בהם, כבר כתבו לנו רבותינו ז"ל שלא כל דבר מעכב שמפניו ימנע מלימוד זה עכ"ל. ולך נא ראה מה שכתב הצדיק המקובל האלקי הרב מנחם

הלימוד היומי

גַּדְפִּיָּהוּ אֵלֶיךָ שָׂרָפִים דְּתַחֲזוּתֶיהָ, וכאשר אותם השרפים שתחת החיה יופיאל נושאים ומגביהים כנפיהם, בְּדִין כְּלָהוּ בַטְּשִׁי בְּגַדְפִּיָּהוּ, וְאוֹקְרוֹן לָהּ, אז כולם מכים את אותה הנשמה בכנפיהם ומתלהט אש מזיעת השרפים ומחנותיהם והיא נידונת באש זו וְאֶת־וֹקְרָתָהּ וְלֹא אֶת־וֹקְרָתָהּ, והיא נשרפת כפי המגיע לה לעונשה אבל אינה נשרפת לגמרי, וְקִיָּמָה וְלֹא קִיָּמָה ועומדת במעלתה אחר שנגמר דינה אך אינה עומדת לגמרי, וְהָכִי אֶת־דָּנָת בְּכָל יוֹמָהּ, וכך היא נידונית בכל יום עד שישלמו ימי עונשה הנקצב לה בבי"ד של מעלה על שנתרשלה בלימוד הקבלה נְהִירָתָהּ וְלֹא נְהִירָתָהּ ואח"כ היא מאירה אך אינה מאירה לגמרי.

אין שכר גדול בעולם הבא כאותו השכר הניתן לאותם שהשתדלו בחכמת הקבלה

וְאֵתֵּן עַל גֵּב דְּעוֹבְדֵיךָ טָבִין אֵת לָהּ, ואע"פ שיש לנשמה זו מעשים טובים עם כל זה נענשת, בְּגִין דְּלִית אֲגָרָה בְּהָהוּא עֲלֵמָה

אור הרשב"י

באוצרות חיים ובכתבי האריז"ל, ולא יכתפקו בלימוד הוזה"ק. ומור"ר רבי מרדכי שרעבי זצוק"ל אמר לנו שכתב המקדש מלך, שלימוד הקבלה בשעה אחת יעשה תיקון, מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה, ולימוד הקבלה בשבת שעה אחת, יעשה תיקון של שבעים שנה, ובא"ח כתב של אלף שעות.

צער השכינה וצערם של ישראל ולקרב הנאולה, כל זה הוא למי שעדיין לא זכה לעסוק בש"ס ופוסקים כדבעי, אמנם ת"ח, וחסידים ואנשי מעשה, צריכים לעסוק בתורת האריז"ל והרשב"ש זיע"א ותלמידיהם, וכמו ששמעתי מפי זקן המקובלים כמוהר"ר יצחק כדורי זצוק"ל, שהיה אומר שכל כולל וכולל צריכים לקבוע איזה שעה לעסוק

הלימוד היומי

לפי שאין שבר גדול בעולם הבא, פְּאִינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּחֻמְתָּא,
 לְאַסְתַּפְּלָא בִּיקְרָא דְּמֵאֲרִיהוֹן, כאותו השבר הניתן לאותם שהשתדלו
 בחכמת הקבלה להתבונן ולהסתכל בגדולת השי"ת ובכבודו וְלִית שִׁיעוּרָא
 לְאַגְרָא, דְּאִינוֹן דִּידְעֵי חֻמְתָּא לְאַסְתַּפְּלָא בִּיקְרָא
 דְּמֵאֲרִיהוֹן ואין שיעור לשבר של אותם היודעים חכמת התורה והקבלה להתבונן על
 ידה בכבודו של השי"ת ובגדולתו. וְכַפָּא חוּלְקִיהוֹן בְּעֵלְמָא דִּין,
 וּבְעֵלְמָא דְּאָתֵי אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא [מח], דְּכֵתִיב, (משלי

אור הרשב"י

עונות בית ישראל, ובשעה שעונים אמן יהא
 שמיה רבה דאגדתא אני מבטל מעליהם כל
 גזרות קשות ורעות. (עיין תוספות שבת קי"ט
 ע"ב מהפסיקתא בשם רבי ישמעאל בן
 אלישע). בא מי שיש בידו תלמוד, אומר לו
 הקדוש ברוך הוא, בני צפית במרכבה? שאין
 לי הנאה וקורת רוח בעולמי אלא בשעה
 שתלמידי חכמים עוסקים בתורה וצופים
 במרכבה, כסא כבודי היאך עומד, השמל
 היאך עומד וכו', וכי לא זהו גדולתי והדרי
 שבני מכירים את כבודי? מכאן אמר רבי
 ישמעאל, אשרי תלמיד חכם שלימודו
 משומר בידו שיהיה לו פתחון פה להשיב
 להקדוש ברוך הוא ביום הדין. ע"כ. ורבינו
 המהרח"ו בשער הגלגולים (הקדמה י"א)
 כתב, שעסק התורה נכלל בפרד"ס, שהוא,
 פשט רמז דרש סוד, וצריך לעמול ולעסוק
 בכלם עד מקום שיד שכלו מגעת, ואם היסר
 אחד מארבעה אלה יחזור בגלגול. ע"ש. (וכן

[מח] במדרש משלי (פרשה י') על הפסוק לא
 ירעיב ה' נפש צדיק, אמר רבי ישמעאל, בא
 וראה כמה קשה יום הדין שעתיד הקדוש
 ברוך הוא לדון את האדם בעמק יהושפט, בא
 לפניו מי שיש בידו מקרא ואין בידו משנה,
 והקדוש ברוך הוא הופך את פניו ממנו,
 ומלאכי חבלה שולטים בו וכו'. כיון שבא
 תלמיד חכם לפניו, אומר לו הקדוש ברוך
 הוא, בני אמור לפני מה שלמדת, ואם אינו
 יודע להשיב הוא בוש ונכלם, על אותה שעה
 היה אומר רבי ישמעאל, אוי לאותה בוש
 אוי לאותה כלימה. בא מי שיש בידו שנים
 ושלשה סדרים, אומר לו הקדוש ברוך הוא,
 בני למה לא למדת כל ההלכות, למה לא
 עסקת בתלמוד, והלא נאמר כל הנחלים
 הולכים אל הים, זה התלמוד. בא מי שיש
 בידו הלכות, אומר לו הקדוש ברוך הוא, בני
 למה לא למדת אנדה, והלא בשעה שהחכם
 יושב ודורש ברבים אני מוחל ומכפר כל